

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนิสิตชั้นปีที่ 2
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
โดยใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ
Development of Speaking English Skill in Daily Life of the Second Year
Students of Teaching English Major Mahachulalongkornrajavidyalaya
University by Using English Conversation Exercises

วีระพงษ์ แพงคำฮัก¹ บุญมี พรรษา² พระมหาวีระเดช อธิปญโญ³

Weerapong Paengkamhag, Boonmee Pansa, Phramaha Viradej Adhipanyo

บทคัดย่อ (Abstract)

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อสร้างบทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ 2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ การวิจัยนี้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 รูป/คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบ t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการสร้างบทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ โดยใช้แบบทดสอบระหว่างเรียน ได้แก่ แบบฝึกหัดบทสนทนาและการพูดสนทนาภาษาอังกฤษประจำบท พบว่า คะแนนระหว่างเรียนมีเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 87.33 และคะแนนหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.00 ดังนั้นบทสนทนาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.33/90.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ผลการ

Received: 2022-09-06 Revised: 2022-09-27 Accepted: 2022-09-30

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University. Corresponding Author e-mail: Sairoong.bub@mcu.ac.th

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University.

³ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University.

ทดสอบก่อนการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษและหลังการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษพบว่า โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ (Keywords): การพัฒนาทักษะ; การพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน; สำนวนการสนทนาภาษาอังกฤษ

Abstract

The objectives of this research were 1) to create the English conversation dialogue efficiently 2) to compare English communication skill of the second year students in English major of the education faculty 3) to study the satisfaction of the second year students in English major of the education faculty with the English conversation dialogue. This research developed teaching and learning in the classroom. It was a Quasi-Experimental Research. The population for this study was second year students in English major of education faculty, Mahachulalongkornrajavidyalay and the target groups for this study were 25 students. The data were analyzed by Statistical Packages for Social Science and the statistics program was used by frequency, percentage, mean, standard deviation and t-test. The research results were found that 1) the result of creating the English conversation dialogue efficiently used a practice test between learning such as conversation exercise and English conversation dialogue was found that the percentage scores between learning were 87.33 and the percentage scores after learning were 90.00. So the English conversation dialogue was efficient at the significance level of 87.33/90.00 which was higher than the definition. 2) the result of comparing English communication skill of the second year students in English major of the education faculty found that the result of pre-test by using English conversation dialogue and the result of post-test by using English conversation dialogue were significant difference at the 0.05 level. 3) the result of studying the satisfaction of the second year students in English major of the education faculty with the English conversation dialogue average score of 4.23 which was high level.

Keywords: Development Skill; speaking English in daily life; English conversation

บทนำ (Introduction)

ในสังคมปัจจุบันการรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษามีใช้เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการ และเพื่อประกอบอาชีพเท่านั้น ภาษายังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรอง เพื่อการแข่งขัน และความร่วมมือกันทางเศรษฐกิจ การเมือง การกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรู้ภาษาอังกฤษยังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจในด้านศาสนาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมทั้งสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมของสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่งได้อย่างถูกต้อง

ทุกชนชาติต่างก็มีภาษาของตนเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งในโลกมีภาษาต่าง ๆ หลายร้อยภาษา และภาษาต่างประเทศถือเป็นภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นที่ทุกคนควรจะต้องเรียนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับชนชาวโลก ภาษาต่างประเทศที่ทั่วโลกยอมรับว่าเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมนุษย์คือภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันมีคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือเป็นภาษาที่สองหรือ เป็นภาษาต่างประเทศถึง 1,000 ล้านคน ส่วนในประเทศไทยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทางด้านการค้าและการทูตตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมาและเพิ่มมากขึ้นในทุกขณะทั้งทางด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การค้า การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศและด้านการศึกษา โดยเฉพาะในด้านการศึกษานั้นมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้เปิดการเรียนการสอนหลักสูตร English Program ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ทั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ ผู้เรียนมีทักษะใน 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการ พูด ซึ่งจะทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกับชนชาวโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังส่งผลอันดีต่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปอีกขั้นหนึ่ง

ภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการ อ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ทักษะที่กล่าวนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีความรู้ในภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจากทักษะการพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การที่ผู้เรียนใช้ภาษาได้ไม่ดีเพราะผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการ สื่อสาร ขาดความคล่องแคล่วในโครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่าง ๆ และขาดความเข้าใจในสภาพ ความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในโลกยุคปัจจุบัน เพราะเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียงภาษา และท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ตายตัวซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เกลิม ทองนวล ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเบื้องต้นจำเป็นต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพูดเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงโดยผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่การพูดที่มีประสิทธิภาพ และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของ

ผู้เรียนให้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ นูแนน (Nunan) ยังกล่าวถึงทักษะการพูดไว้ว่าทักษะการพูด เป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากขึ้น และในการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดเป็น ทักษะที่ซับซ้อนและค่อนข้างยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงยังเป็นปัญหาแก่ผู้เรียน ดังที่กระทรวงศึกษาธิการระบุว่า แม้เด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สาเหตุอาจจะเป็นเพราะการเรียนการสอนที่ผิดวิธีคือ เน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนใช้ภาษาในการสื่อสาร เมื่อใดที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาจะกังวลอยู่ตลอดเวลาในเรื่องของไวยากรณ์ต้องพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อ่านออกเสียงถูกต้อง สำเนียงชัดเจน ซึ่งความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีอยู่อย่างจำกัด จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดอาการเจินอาย กลัว ถูกหัวเราะหรือเยาะเย้ยว่าพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือ สำเนียงไม่ตรงเจ้าของภาษา แม้ว่าผู้คน นานาชาติเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ ต่างก็พูดในสำเนียงภาษาของตนเองโดยไม่วิตกกังวล ซึ่งในบาง สำเนียงภาษานั้นอาจจะฟังยาก ทำให้สื่อสารผิดพลาด ความหมายผิดเพี้ยนไปจากเดิม แต่เหนือสิ่งอื่นใดพวกเขาก็ไม่เจินอายในสำเนียงภาษาที่ฟังยากของเขา และอีกสาเหตุหนึ่งคือผู้เรียนยังไม่มีแรงจูงใจ ในการเรียนที่มากพอ จึงมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยที่จำกัด

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งเออร์ (Ur, 1998) ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนในลักษณะภาษาต่างประเทศ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว ชูมิน (Shunmin, 1997) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนการพูดว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและสำนวนต่าง ๆ เนื่องจาก ผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนการขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้พบปัญหาและอุปสรรคว่าผู้เรียนส่วนมากประสบกับปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยคอีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด ผู้วิจัยพบว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นคือผู้เรียนส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาใน

การฝึกมาก ประกอบกับนิสิตเองขาดความเชื่อมั่นในตนเองและไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด

จากปัญหาที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหการพูดภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรูปของบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษมาทดลองกับนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษและเพื่อให้ นิสิตสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ในการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อสร้างบทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

วิธีการดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนิสิตชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยโดยใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของประชากร ได้แก่ นิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 20 รูป/คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 15 รูป/คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ทั้งนี้ นิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 20 รูป/คน เป็นนิสิตเรียนสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

เป้าประสงค์คือไปเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ มีความจำเป็นที่ต้องมีการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ ได้แก่

1) ชุดบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 บท ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเป็น 10 ชั่วโมง

2) แบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการอบรม

3) แบบประเมินความพึงพอใจในการเข้ารับการอบรมโดยใช้ชุดบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

1) ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกอบรม

2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

3) คัดเลือกเนื้อหาที่มีความเหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมในชุดฝึกอบรมเสริมทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ

4) สร้างชุดฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ชุดบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 บท โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

(1) ชื่อชุดฝึกอบรม

(2) คำอธิบายชุดฝึกอบรม

(3) วัตถุประสงค์

(4) การเตรียมตัวเพื่อศึกษาด้วยตนเอง

(5) การประเมินผลก่อนการฝึกอบรม

(6) เนื้อหาสาระที่ใช้ในการฝึกอบรม

(7) กิจกรรมระหว่างการฝึกอบรม

(8) สื่อที่ใช้ประกอบการฝึกอบรม

(9) การประเมินผลหลังการฝึกอบรม

5) ตรวจสอบคุณภาพของชุดฝึกอบรม โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ตรวจสอบชุดฝึกอบรมในด้านความตรงตามเนื้อหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย วัตถุประสงค์ของแต่ละกิจกรรม และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้

6) ทดลองใช้ชุดฝึกอบรมกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ตามเนื้อหาและ ระยะเวลาที่กำหนด

7) ประเมินผลการทดลองใช้ชุดฝึกอบรม โดยแบ่งการประเมินการฝึกอบรมเป็น 2 ด้าน ได้แก่

1) ด้านความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกอบรมโดยใช้ชุดบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

2) ด้านความรู้และทักษะที่ได้รับจากการฝึกอบรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะด้านการพูดก่อนและหลังการอบรมของผู้เข้ารับการอบรม โดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม มาหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนน

2. วิเคราะห์ค่าความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert และแปลค่าความหมายของค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย (Research Results)

1. การสร้างบทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ โดยใช้แบบทดสอบระหว่างเรียน ได้แก่ แบบฝึกหัดบทสนทนาและการพูดสนทนาภาษาอังกฤษประจำบท จากคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนหลังเรียนจากการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพพบว่า คะแนนระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.33 และคะแนนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 90.00

จากคะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนจากการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสามารถทำการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามกระบวนการ E1/E2 พบว่า คะแนนระหว่างเรียนจากการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพคะแนนระหว่างเรียนมีเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 87.33 และคะแนนหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.00 ดังนั้นบทสนทนาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.33/90.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. สรุปผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 9.00 และมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 15.87

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ผลการทดสอบก่อนการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษและหลังการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. สรุปผลการศึกษาความพึงพอใจของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นคฤหัสถ์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 และเป็นพระภิกษุ จำนวน 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 26.7 และเป็นสามเณร จำนวน 3 รูป คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ มีอายุ 19 – 25 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ

ละ 60.0 รองลงมา มีอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 รองลงมา มีอายุ 26 – 30 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 และมีอายุ 30 ปีขึ้นไปเป็นจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 ตามลำดับ ไม่เคยเข้าร่วมอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 และเคยเข้าร่วมอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 ตามลำดับ

ความพึงพอใจของของนิสิตคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ความพึงพอใจต่ออาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.69) รองลงมาคือ ความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.69) และความพึงพอใจต่อการสอนของอาจารย์ ($\bar{x} = 4.20$, S.D. = 0.73) ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรปลูกฝังให้นิสิตมีการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเพื่อความสะดวกในการสนทนาได้อย่างทันท่วงที

1.2 ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน มีความเป็นกันเองกับผู้เรียน สร้างความสนุกสนาน จะทำให้ผู้เรียนไม่เครียดและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

1.3 ผู้สอนควรมีเวลาในการรับฟังปัญหา เป็นปรึกษาให้กับนิสิตเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างเต็มที่

1.4 หากมีผู้สนใจนำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้ไปใช้ ควรมีการปรับ เนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษากิจการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันกับนิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ ของคณะครุศาสตร์

2.2 ควรมีการวิจัยการศึกษาและทดลองใช้วิธีการวัดความสามารถด้วยวิธีอื่นๆ ควบคู่กันไปด้วยเพื่อเปรียบเทียบกัน

2.3 ควรมีการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมวิชาการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.

- เฉลิม ทองนวล. (2557). *เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ไชยเอ็ดพับลิชชิง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2537). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Naisbitt, John. (1994). *Global Paradox*. New York : William Morrow and Company. Ltd.
- Nunan, D. (1991). Communicative tasks and the language curriculum, *TESOL Quarterly*. 25(2), 279.
- Ur, P., (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.